

Valentyin Krasznogorov

A kutya

Tragédia két felvonásban

Fordította: Sinkó Mónika

Szereplők:

EGY NŐ

EGY FÉRFI

EGY KUTYA

Első felvonás

Barátságtalan alagsori helyiség, csupasz falak. Minden berendezése egy asztal szegényes székekkel, egy pad. Az egyik falon kopott ajtó, valahova hátra vezet. Az asztal mögött ül a NŐ, viseltes steppelt vattakabátban. Csillogó estélyi ruhát varr, néha-néha belepillantva az előtte fekvő divatmagazinba.

Bejön a FÉRFI, a kabátjába burkolva kölyökkutyát hoz féltő gonddal a kezében.

FÉRFI: Jó napot!

NŐ: *(Elfordulva a varrógéptől barátságtalan pillantással méri végig a FÉRFIt.)* Jó napot. *(Folytatja a varrást)*

A FÉRFI kiveszi a kutyát a kabátjából és óvatosan leteszi a földre. A kiskutya felélénkülve elkezd fel-alá szaladgálni a szobában, kíváncsian körbenézve, körbeszaglászva az ismeretlen környezetben. A kutyát egy fiatal színésznőnek vagy egy kislánynak kell játszania. Habár a továbbiakban kutyára jellemző szavakkal fogjuk leírni a viselkedését (csóválja a farkát stb.), de az őt alakító színésznek „emberi” módon kell megjelenítenie az érzelmeit és a viselkedését.

A FÉRFI egyik lábáról a másikra állva toporog, szemmel láthatóan nem találja a helyét, nem tudja, hogyan elegyedjen beszédbe a NŐvel.

FÉRFI: Hogy kisütött a nap, és mégis micsoda hideg van, nem igaz?

A NŐ nem válaszol semmit, csak varr tovább. A FÉRFI leül, cigarettát vesz elő, az öngyújtóval csettintget.

NŐ: Itt tilos a dohányzás.

A FÉRFI készségesen elteszi a cigarettát és az öngyújtót.

FÉRFI: Képzeld milyen érdekes dolog történt velem. Úgy másfél hónapja lehetett, ülök otthon, nincs mit csináljak... gondoltam lemegyek a boltba, veszek magamnak egy kis... *(Kifejező gesztust tesz, mintha inna.)* Ahogy kinyitom az ajtót, azzal a lendülettel beszaladt a lakásba egy kiskutya. Mintha csak azt várta volna, hogy ajtót nyissak. Olyan lógós fülű, barna kiskutya, a mellén fehér folttal, okos kis szemekkel. Tisztára mint egy plüssállat, olyan aranyos. De hát minek is magyarázom, hiszen itt van maga előtt. Szép, ugye?

A NŐ nem felel, még csak oda sem néz.

Először azt gondoltam, kóbor. Aztán ahogy jobban megnéztem, nem hasonlít kóbor kutyára. Kezes, jól táplált. Hát, gondoltam, játszom egy kicsit vele, amíg nem jönnek érte. Megitattam tejjel, megsimogattam, megszeretgettem – csak nem jön érte a gazdája. Aztán eszembe jutott, hogy honnan is tudná, hogy nálam kell keresni a kutyát. Lementem a kapuhoz, kiragasztottam egy papírt, hogy aszongya itt és itt találtam egy kutyát, itt és itt lehet jelentkezni érte. Kiraktam a boltnál is meg a buszmegállóban is. Hazamegyek, várok – semmi.

NŐ: *(Közönyösen.)* Kidobták. *(Visszatér az elfoglaltságához.)*

FÉRFI: *(Felháborodottan.)* Egy ilyen aranyos kiskutyát? Az nem lehet. Biztos, hogy valaki elveszítette... Szóval, vártam még egy darabig, aztán gondoltam, amíg nem jönnek érte, addig megfürdetem. Mégis csak ki tudja honnan, az utcáról jött... Engedtem a kádba egy kis meleg vizet, beleállítottam a kutyát, közben azért aggódtam, nehogy elkezdjen vinnyogni vagy kapálózni... de még csak eszébe se jutott! Mikor meglátta a vizet megszaglászta, belelefetyelt, aztán csak állt ott rám függesztett szemekkel. Én meg veszem a szappant, mondom: „Buci, kérem a mancsod!” És képzelje el, odanyújtotta a mancsát!

NŐ: *(Mérsékelt érdeklődéssel.)* Buci? Az meg milyen név?

FÉRFI: *(Zavarba jön.)* Nem tudom... Ez jött a nyelvemre. Először is azért, mert bulldog, és olyan kicsi, kerek... Így lett Buci. Vagy lehet egyszerűen csak azért, mert a víz bugyogott a kádban, mikor engedtem.

NŐ: Ez nem bulldog, hanem boxer.

FÉRFI: Most már én is tudom, de akkor azt hittem, hogy bulldog. Szóval megmostam mind a négy mancsát, meg a hátát is, aztán becsavartam egy törölközőbe. A térdemre fektettem, ő meg egyből elkezdte nyalogatni az arcomat. Akkor döntöttem el, hogy a nem válok meg tőle a viláért sem. *(Magához hívja a kutyát.)* Buci, gyere ide! *(A kutya odaszalad a gazdájához.)* Add a mancsod! *(A kutya odanyújtja a mancsát.)* Most a másikat. Jaj hogy te milyen okos vagy! *(Megsimogatja a kutyát, aki lefekszik a lábához.)*

NŐ: És a gazdája? Nem jelentkezett?

FÉRFI: Nem, hála Istennek. *(Meggaskolja a kutyát.)* Attól fogva teljesen megváltozott az életem. Mindegy hogy hol voltam, mindig siettem haza. Valahányszor benyitok a lakásba, mindig úgy ugrál, magán kívül van az örömtől. Persze én is örülök neki. Vettem neki szőnyeget, kistányért, levest szoktam neki főzni... Olyan vidám, játékos, és végtelenül értelmes! *(Kivesz a zsebéből egy botot.)* Buci! Hozd vissza!

Eldobja a botot. BUCI vidáman utána veti magát és visszahozza a gazdájának, aki elveszi tőle, és megsimogatja a fejét. Büszkén mondja a NŐnek.

Régebben tudatlanságból nem szerettem ezeket a bulldog-boxereket: olyan csúnya a pofájuk, és olyan vadul néznek ki. De kiderült, hogy a lelkük jóságos. És egyáltalán nem is csúnyák. Bucinak a pofija még tetszik is. Lehet, hogy nem túl szép, de nagyon aranyos.

NŐ: És tulajdonképpen minek meséli ezt nekem?

FÉRFI: Hát ki másnak meséljem?

NŐ: Akinek akarja.

FÉRFI: Miért, magát nem érdekli?

NŐ: Hát nem. És dolgom is rengeteg van. *(Visszatér a varráshoz. Szünet.)*

FÉRFI: Mindenkitől csak azt hallottam, hogy mennyi vesződség van egy kutyával. De milyen vesződség? Semmilyen. Csupa öröm. Csak nagyon könnyen megfázik. Csináltam neki egy kis mellénykét. Ma is rá akartam adni, csak ahogy kinéztem az ablakon, úgy tűnt, hogy jó idő lesz. Becsapott a napsütés. Egész úton kézben kellett, hogy hozzam. Megyek az utcán, a kabátomból meg egy kíváncsi pofi nézeget ki jobbra-balra. Vicces volt. *(Megsimogatja a kutyát. Aggodalmasan.)* Csak nehogy köhögős legyen. *(Leveszi a kabátját és ráteríti a kutyára. Szünet.)*

NŐ: Mi az, kibeszélte magát?

A FÉRFI nem válaszol. A NŐ félrerakja a varrást, felüt egy nyilvántartó könyvet, tollat vesz a kezébe.

Neve?

FÉRFI: Már mondtam. Buci.

NŐ: Nem a kutyáé. A magáé.

FÉRFI: *(Kelletlenül.)* Mihail. Mihail Vasziljevics.

NŐ: Vezetékneve?

FÉRFI: Kovalev.

NŐ: Van igazolása a nyilvántartásba vételről?

FÉRFI: Miféle igazolás?

NŐ: Az állatot nyilvántartásba kell vetetni a maga nevére az állategészségügyi állomáson.

FÉRFI: Nincs nekem semmiféle igazolásom. Minek?

NŐ: Előírás. Nehogy valaki másnak a kutyáját hozza ide. *(Másik rubrika fölé viszi a tollat.)* Címe?

FÉRFI: Na, várjon egy kicsit, ne írjon semmit! Lehet, hogy kitalálunk valamit. Nézze csak, milyen szép. És nagyon szelíd!

NŐ: A boxerek mind szelídek.

FÉRFI: És milyen okos! Bámulatos! Mindjárt olyat mesélek magának, hogy el sem fogja hinni. Sétálunk az utcán...

NŐ: *(Félbeszakítja.)* Ne meséljen nekem semmit. Nem tegnap kezdtem el kutyákkal foglalkozni, nekem nem tud róluk újat mondani.

FÉRFI: Mégis hallgasson meg...

NŐ: Nem akarom. Nem szeretem az üres fecsegést.

FÉRFI: Miért ilyen szigorú?

NŐ: Ilyen vagyok és kész. *(Újra megfogja a tollat.)*

FÉRFI: Nagy kár, hogy ilyen.

NŐ: *(Agresszíven.)* Talán goromba vagyok magával?

FÉRFI: Nem, de...

NŐ: Vagy megsértetek valamilyen szabályt?

FÉRFI: Nem, de...

NŐ: Vagy lehet, hogy feltartom magát a se vége se hossza történeteimmel?

FÉRFI: Nem, minden rendben, csak...

NŐ: Vagy azt képzeli, hogy teával és süteménnyel kellene kínálnom magát? Megköszönni a látogatást? *(Ironikusan.)* „Köszönöm, nézzen be hozzánk gyakrabban... Igazán nagyon örülök...”

FÉRFI: *(Visszakozva.)* Nem értem, miért haragszik. Én csak...

A NŐ csendben maga elé húzza a nyilvántartó könyvet.

NŐ: Címe?

FÉRFI: Talán fel lehetne ajánlani a Kutya Klubnak? Nem is hinné, de be van idomítva. *(Vezényszó.)* Buci!
Ü!

BUCI örvendezve felugrik és elkezdi csóválni a farkát.

Mondom ül!

BUCI odadörgölőzik a gazdájához, a szemébe néz, próbálja megérteni a vezényszót. A FÉRFI bocsánatkérően szól a NŐhöz.

Kicsi még, oktondi. *(A kutyának.)* Ü!

BUCI leül, odaadóan néz a gazdájára, aki büszkén folytatja.

Látja, hogy tud ülni? A lába kétoldalt, a fejét félrehajtja... A fajta!

NŐ: *(Önkéntelenül elidőzik a tekintete a kutyán.)* Igen, fajtatiszta.

FÉRFI: Díjakat fog nyerni. A Klub majd két kézzel kap utána.

NŐ: Nem fog.

FÉRFI: Tudja is maga azt... Miért nem?

NŐ: Nincs pedigréje. Meg egyáltalán, semmilyen papírja nincs.

FÉRFI: Na és? Bárki láthatja, milyen alkata van. Nem valami grófnő, hanem kutya, minek bármi papír a származásáról?

NŐ: Mert kell.

FÉRFI: Hát már a kutyák se lehetnek meg papírok nélkül?

NŐ: Nem lehetnek.

FÉRFI: De miért?

NŐ: *(Sóhaj.)* Maga elég tapasztalatlan kutyatartó. Nem fog kelleni a Klubnak a kutyája.

FÉRFI: Mért, talán nem emberek vannak ott, vagy mi van?

NŐ: Pont arról van szó, hogy emberek...

FÉRFI: *(Elhallgat.)* Akkor talán valahova örkutyának?

NŐ: Arra csak juhászkutyákat használnak. És csak kan kutyákat. Magának meg nőstény kutyája van.

Csend. A FÉRFI előveszi a cigarettáját.

Itt tilos a dohányzás.

FÉRFI: Bocsánat. *(Elteszi a cigarettát.)*

NŐ: Miért hozta el a kutyát? Talán a felesége nem engedi?

FÉRFI: Nem, egyedül élek.

NŐ: Hogyhogy?

FÉRFI: A szokásos történet... A feleségem elhagyott, és vitte magával a gyerekeket is.

NŐ: Csak úgy elhagyta? Mivel sikerült ezt elérnie?

FÉRFI: Áh, vinné el az ördög... Rosszat nem akarok róla mondani, jót meg nem tudok.

NŐ: Semmit?

FÉRFI: Inkább ne beszéljünk a feleségemről, jó?

NŐ: És most hogyan él?

FÉRFI: Hát, magam vagyok. Nincs nekem már másom a világon... Buci, gyere ide! (*Megsimogatja a kutyát.*)

NŐ: Akkor tartsa meg a kutyát.

FÉRFI: És a munkával mi lesz?

NŐ: Mindenkinek dolgozik valahol. Attól még lehet munkája, hogy kutyát tart.

FÉRFI: Attól függ, milyen munkahelyről van szó. Én például a vasútnál dolgozom, állandóan úton vagyok...

NŐ: Eddig is megoldotta valahogy...

FÉRFI: Hát éppen ez az, hogy csak „valahogy”. Először kivettem a túlórák után járó szabadnapjaimat – 3 hét gyűlt össze. Aztán szerencsém volt, mert megfáztam, és el tudtam menni betegszabadságra. De végül csak be kellett mennem dolgozni. Igaz, járatot még nem vállaltam. A kocsiszínbe kértem magam. De ez sem megoldás – a kutya egész nap egyedül van otthon, szűköl, vonyít, a szomszédok szidják, panaszt is tettek rá, azzal fenyegetőznek, hogy agyonütik. (*Hallgat.*) És agyon is ütnék a rohadékok. Hiszen maga is tudja, milyenek az emberek.

NŐ: Ha valaki, én tudom...

FÉRFI: (*Hallgat.*) Fogalmam sincs, hogy mit csináljak.

NŐ: Csak az elején ilyen nehéz. Ahogy megnő a kutya, megtanulja, hogy egyedül is ellegyen otthon.

FÉRFI: De én sem lézenghetek örökké a kocsiszínben. Járatba kell mennem. A brigád már elégedetlenkedik. Azt mondják vagy mondják fel, és adjam át másnak a helyem, vagy fejezzem be ezt a hülyeséget. Zsákutcába jutottam, amiből nincs kiút.

NŐ: És miért nem tudja odaadni valakinek a kutyát, amíg úton van? Pára napra csak haza tudná vinni valaki, nem?

FÉRFI: Ha csak pár napról lenne szó... de inkább egy hónap. Vagy három.

NŐ: Három hónap? Ilyen járat nincs is! Három hónap alatt a világot körbe lehetne utazni.

FÉRFI: Pedig van. Én hűtőkocsin dolgozom. Karbantartjuk a gépeket, figyelünk, hogy minden működjön, hogy megfelelő legyen a hőmérséklet, ilyenek.

NŐ: De miért ilyen hosszúak ezek a járatok?

FÉRFI: Másként nem lehet. Berakodunk például Murmanszkban halat, visszük Krasznodarba. Ott letesszük, és feltöltjük a vagonokat gyümölcsrel, visszük az Altajba. Kirakjuk a gyümölcsöt, felpakolunk hússal és irány Moszkva. És így tovább. Néha fél évig haza se kerülünk. Hogy lehetne így kutyát tartani?

NŐ: Nem próbálta odaajándékozni valamelyik ismerősének?

FÉRFI: Egyiknek sem kell. Vagy a lakás kicsi, vagy egész nyárra elutaznak. Senki sem ér rá, mindenkinek dolga van...

NŐ: Igen, senki sem ér rá.

FÉRFI: Az egyik kisfiú a házból állandóan nyaggatott, hogy adjam neki a kutyát. Odaadtam. El sem akarta hinni, milyen szerencséje van. Csak úgy ragyogott...

NŐ: És azután?

FÉRFI: Az anyja visszahozta. Azt mondta, el fogja vonni a fiát a tanulástól. A gyerek meg állt mögötte és bömbölt... (*Szünet.*) Aztán elvittem Bucit a nővéremhez – már régóta nyafogott, hogy akar egy kutyát. De még annak a libának se kellett. Tudja miért? Soha ki nem találná. Azt mondja, inkább hoztam volna egy királyuszkárt, a boxerek most nem divatosak. Nem semmi, ugye? Hallod, Buci, nem vagy divatos. A nővérem uszkárt akar, még hozzá nem is akármilyet, hanem királyuszkárt!

NŐ: A boxer tényleg nem divatos fajta mostanában.

FÉRFI: Buci nem valami kabát. (*Ököl az asztalra csap.*) Hát vonatkozhat a divat élőlényekre? Élőlényekre! Lehet, hogy akkor maga meg én sem vagyunk divatosak? (*Az ujjával a divatlapra bökö.*) Mit írnak ott rólunk a maga újságában? Mehetünk mi is a szemétkébe?

NŐ: (*Arrébb húzza az újságot.*) Nyugalom, minek dühöng?

Szünet. A FÉRFI cigarettát vesz elő.

Itt tilos a dohányzás.

FÉRFI: (*Elteszi a cigarettát. Szünet.*) Vergődtem, tépelődtem, végül elvittem Bucit a város másik végébe... És hát otthagytam. Gondoltam valaki majd csak befogadja. Mikor hazaértem sírni tudtam volna, komolyan

mondom magának. Nézttem a kis tálját, az összerágcsált labdáját, amivel játszani szokott, és olyan szomorúság fogott el... Eltelt vagy három nap, mikor hallom, hogy valaki kaparászik az ajtónál. Kinyitom – ő volt az! Lesoványodva, meggyötört... De hogy örült nekem, szemét alaknak, hogy ugrándozott, ugatott...

BUCI, megérezve hogy róla van szó, felugrik, elkezd csóválni a farkát, és odadörgölőzik a FÉRFIhez, aki remegő hangon folytatja.

És holnap járatba kell mennem...

NŐ: *(Váratlan heveséggel.)* Maga csak ne rendezzen itt nagyjelenetet. Anélkül sem unatkozom.

FÉRFI: Talán zavarom?

NŐ: *(Dühösen.)* Hát nem segít, az biztos. Ideadja a kutyát vagy nem?

FÉRFI: *(Felcsattan.)* Maga a kutya! Csak ugat itt... Még harap is... Kutya, én mondom. *(Elkapja a NŐ ellenséges pillantását, kicsit óvatosabban folytatja.)* Már megbocsásson, de más szót nem találok magára.

NŐ: Semmi baj. Számomra ez a szó nem sértő.

FÉRFI: Annál jobb.

NŐ: De ha megint nem tudna uralkodni magán, akkor sürgősen távozni fog innen. Ez itt közintézmény, nem otthon van.

Csend.

Na, sokáig fogunk még így üldögelni? Kint a folyosón már biztos sorban állnak.

FÉRFI: Értse meg, ez nehéz döntés.

NŐ: Ha olyan nehéz, akkor nem kellett volna eljönni. Többen is várnak kint, maga meg itt locsog össze-vissza.

FÉRFI: Amikor én jöttem, nem volt kint senki.

NŐ: Akkor nem is, munkaidő után szoktak jönni.

FÉRFI: Magának nincs szíve.

NŐ: Mit csináljak, ilyenek születtem.

FÉRFI: Egy kis jóérzés azért nem ártana...

NŐ: Minek?

FÉRFI: *(Némi csodálkozással.)* Hogy minek a jóérzés?

NŐ: Igen.

FÉRFI: Ez meg miféle kérdés?

NŐ: Magában talán van?

FÉRFI: Még egy furcsa kérdés. Maga, például...

NŐ: *(A szavába vág.)* Ne rólam beszéljünk. Ki adja le a kutyát, maga vagy én?

A FÉRFI nem felel.

Szóval hagyja ezt a locsogást a szívről és hasonlóról. Tehát, a kutya nincs nyilvántartásba véve?

FÉRFI: Nincs.

NŐ: *(Kárörvendően, de elégedetten is.)* Akkor nem vehetem át.

FÉRFI: Miért nem?

NŐ: Előírás. Először fizesse be a büntetést a szabálytalan állattartásért, aztán jöjjön hozzám, a nyugtával. *(Összecsapja a nyilvántartó könyvet.)*

FÉRFI: *(Zavartan.)* És hol kell fizetni?

NŐ: 3-as számú állategészségügyi állomás.

FÉRFI: *(Ingerülten.)* Állategészségügyi állomás, meg nyugta... Mit ki nem találnak! Csak hogy minél kényelmetlenebb legyen az embernek!

A NŐ nem felel.

Nem lehetne, hogy magának fizessenek?

NŐ: Nekem nem kell.

FÉRFI: Kétszer annyit. Itt van, tegye el. Nem kérek vissza belőle. *(Odanyújtja a pénzt.)*

NŐ: *(Elmosolyodik.)* Milyen nagylelkű.

FÉRFI: *(Nyugtalanul.)* Kevés? Adhatok többet is. *(Újból a zsebébe nyúl.)*

NŐ: Már mondtam, nem kell.

FÉRFI: Nem mindegy, hogy magának fizetek, vagy a hivatalnak?

NŐ: Nekem nagyon nem mindegy.

FÉRFI: De én nagyon nem akarok most még valahova elvergődni.

NŐ: Ez már a maga baja.

FÉRFI: És a nyugta nélkül nem veszi át?

NŐ: Nem.

FÉRFI: *(Sóhaj.)* Merre van ez az állategészségügyi állomás?

NŐ: *(Nem szívesen.)* Egyáltalán nincs messze. A szomszédos épület.

FÉRFI: Akkor sem megyek oda. Inkább rögtön magának, kézbe. *(Ismét elővesz egy vastag köteget pénzt.)*

NŐ: Ha ennyi pénzem volna, már ma este férjhez mennék.

FÉRFI: Maga nincs férjnél?

NŐ: Nem vagyok.

A FÉRFI elgondolkodik egy pillanatra, majd felragyog az arca.

FÉRFI: Hallgasson ide... *(Örömmel.)* Hiszen akkor maga is befogadhatná Bucit, nem? Így nem lenne olyan unalmas magának.

NŐ: Már azt hittem, saját magát fogja ajánlani.

A FÉRFI először nézi meg figyelmesebben a NŐt.

FÉRFI: *(Hetykén.)* Akár magamat is, most mindjárt.

NŐ: Csak így, hirtelen?

FÉRFI: Minek húzni az időt. Holnap járatba megyek.

NŐ: Mit meg nem tenne a kutyája kedvéért.

FÉRFI: Miért mondja? Hisz én magam se vagyok ellene.

NŐ: De hát nekem nincs szívem se.

FÉRFI: Maga kemény jellem, az biztos. De meg lehetne kockáztatni.

NŐ: Milyen merész, nem fél semmitől.

FÉRFI: Mitől félnék? A volt feleségemnél rosszabb úgysem lesz.

NŐ: Úgy látszik, nagyon imádja őt. Sehogy sem tudja elfelejteni.

FÉRFI: Öszintén megvallva, nem volt olyan rossz ő. Átlagos feleség. Ki lehetett bírni. Igaz, nagyon szeretett sopánkodni, de azt nyugodtan el tudtam engedni a fülem mellett. Viszont azt, hogy elhagyott – *(ököllel az asztalra csap dühében)* – soha nem fogom neki megbocsátani!

BUCI ijedtében felpattan. A gazdája nyugtatgatja.

Üljél szépen drágaságom, nem kell félni.

A kutya újból elhelyezkedik a gazdája lábánál.

NŐ: Miért hagyta el?

FÉRFI: Őt kérdezze. Én nem tudom, mi nem tetszett neki. Gyönyörű otthonunk volt. A záruk, a csapok, az ajtók – minden a legnagyobb rendben volt. Bárhova nézel, mindenhol polcok, szekrénykék – magam csináltam mindet... A pénzzel sem volt gond. Hisz egy hónap alatt megkeresek annyit, mint más egy egész év alatt sem.

NŐ: Honnan van ekkora jövedelme? A vasúttól?

FÉRFI: Arra ugyan várhatnék... Megoldjuk azt mi magunknak.

NŐ: Hogyan?

FÉRFI: Hát, mondjuk Murmanszkban halat rakodunk be, és magunknak is félreteszünk belőle egy kicsit. Pár tonnát.

NŐ: Ki ez a „mi”?

FÉRFI: Egyértelmű – a fiúk a hűtőkocsikról. Elvisszük a mi kis pár tonnánkat Sztavropolba, ott mindig elkapkodják. Miután eladtuk a halat, felpakolunk gyümölcsrel, elvisszük Szibériába, ott eladjuk viszonteladóknak... És így tovább.

NŐ: Egyszóval van mit a tejbe aprítania.

FÉRFI: Mi az hogy! Tudja maga mi pénzeket kapok én azért, hogy valakit felvegyek magunkhoz a brigádba? És még így is megnézem, hogy felvegyem-e az illetőt vagy ne.

NŐ: Jól helyezkedett el.

FÉRFI: Máshogy a mai világban nem lehet megélni. De ne higgye, hogy ez olyan egyszerű. Van nehézség is éppen elég. Tudja, mennyit kell utánajárni, hogy jó járatot kapjon az ember? Magától nem intéződik el semmi sem. Néha három hétig is váratnak valamelyik állomáson, mielőtt felpakolnának. Járkál a raktárvezető a vagonok mellett, és minket mintha észre sem venne. Néz valahova maga elé a messzeségbe. Ha nem kened meg, nem jutsz sehová. Szó szerint. A főnökségnek is meg kell adni, ami jár... Én már 14 éve dolgozom hűtőkocsin, megvan mindenhol a magam klientúrája... Ezért is ragaszkodik úgy hozzám a brigád.

NŐ: A maga brigádjában tán kisgyerekek dolgoznak? Maguktól nem tudnak semmit megoldani?

FÉRFI: Ugyan mire mennének nélkülem? Mohók, de gondolkodni már nem tudnak. Legutóbb is ottragadtunk egy állomáson, Dagesztánban. Én elmentem szétnézni, körbekérdezni, ezek a jómadarak meg közben kiszagolták, hogy az egyik vágányon egy konyakkal teli tartály áll. Fogták a kancsót, ami tulajdonképpen egy 40 literes tejeskanna, direkt az ilyen esetekre van nálunk rendszeresítve, aztán elmentek tölteni. Az egész társulat együtt, nem maradt senki a vagonnál, hogy őrizze! Pedig már vagy ezerszer megmondtam nekik, hogy a vagon őrizetlenül ne hagyják...

NŐ: Várjon csak egy kicsit... Hogy érti, hogy „tölteni”?

FÉRFI: Ó azt sokféleképpen lehet... A plomba is ép marad a tartályon, a kannát is megtöltjük, nincs ezzel semmi gond. Nem is erről van most szó. Hanem arról, hogy amikor visszajöttek a konyakvételezésből, és én is visszaértem, látjuk, hogy nincs meg a vagonunk.

NŐ: Hogyhogy nincs meg?

FÉRFI: Hát úgy. Hiss-hess. Össze-vissza rohangáltunk, mire valami csoda folytán megtaláltuk a vagonunkat két kilométerrel arrébb. Ott áll mellette egy teherautó, pár melák meg sorban dobálta át rá a húsokat a vagonunkból. Mi se csak néztük, fogtunk egy-két feszítővasat meg síndarabot, visszafoglaltuk a vagonot. De közben a kocsi a hússal elhajtott, és a kanna is elpárolgott... És maga még azt mondja, hogy nem kisgyerekek.

NŐ: Érdekes szokások vannak maguknál.

FÉRFI: Átlagosak.

NŐ: És a maga emberei is elég furcsák.

FÉRFI: Átlagos emberek. Csak nagyon igyekvők.

NŐ: És maga?

FÉRFI: Nekem semmiben sem szabad elmaradnom mögöttük. Akárcsak a falkavezér – ha nem vagyok erősebb mindenkinél, széttépnek.

Szünet.

NŐ: De mégis mi nem tetszett a feleségének?

FÉRFI: Mi? *(Kicsit elgondolkodik.)* Hát, unatkozott. Én dolgoztam, mint a güzü, ő meg – unatkozott! Tudja mennyi ruhája meg mindenféle vacska volt? Ha mindet bedobálnánk a kazánba, elmennénk vele a világ végéig is. Ő meg folyton csak azt hajtogatta, hogy hagyjam ott a munkát.

NŐ: A hosszú távollétek nem tetszettek neki?

FÉRFI: Az is. Amikor meg itthon voltam, hiszi vagy sem, még a barátaimhoz sem engedett el dominózni. Azt mondta, így is alig látom a gyerekeket. Én meg...

NŐ: *(Félbeszakítja.)* Nagy gyerekei vannak?

FÉRFI: Most már nagyok. Az idősebb már végzett, a lányom most kilencedikes. Nem, várjon csak, lehet, hogy nyolcadikos...

NŐ: *(Elgondolkozva.)* Értem.

FÉRFI: Azért is folyamatosan meg volt sértődve, hogy nem hívtam és nem írtam neki, amíg oda voltam. De hát miről írjak? Mindig ugyanaz van: felpakolunk és megyünk, megyünk és lepakolunk.

NŐ: Értem.

FÉRFI: Nem tudott várni, nem akart hűségese maradni... *(Megsimogatja Bucit.)* Itt van ez a kis szörpamacs, alig nőtt ki a földből, mégis úgy ragaszkodik hozzám, hogy még... Maga meg jön itt a feleséggel.

NŐ: Nem jövök én semmivel.

FÉRFI: *(Ökölbe szorul a keze.)* Az a tehén... Egy szerencséje van, hogy időben eltakarodott a szemem elől. Egyszer is rajtakaptam volna, leütöttem volna mindkettőt. *(Elhallgat.)* Áh, Isten neki. Az életnek ezt a fejezetét már régen magam mögött hagytam, és nem szándékozom visszatérni hozzá. Meséljen inkább magáról! Miért nincs férjnél?

NŐ: Ami a szívéen, az a száján, igaz?

FÉRFI: Miért ne?

NŐ: Idegeneknek nem szoktam kitárni a lelkeim.

FÉRFI: Maga olyan tüskés, hogy az már fáj.

NŐ: Az vagyok. (*Elhallgat.*) Na, ideadja a kutyát?

A FÉRFI remegő kézzel előveszi a cigarettásdobozt, majd visszateszi a zsebébe.

FÉRFI: Mondja, szenvedni fog?

NŐ: Nem fog fájni. Egy áramütés, és kész.

A FÉRFI a kutyát nézi, aki viszonozza a tekintetét, és boldogan csóválja a farkát. A NŐ tollat vesz a kezébe és maga elé húzza a nyilvántartó könyvet.

FÉRFI: (*Nyugtalanul.*) Mit ír?

NŐ: Nyilvántartásba veszem az állat bekerülését.

FÉRFI: (*Becsapja a könyvet.*) Várjon már, hova siet? Ő magának csak egy állat, de ha tudni akarja, belőlem őmiatta lett ember... Most már van, akinek szüksége van rám... És a legfontosabb, hogy nem a pénzért, nem kötelességből szeret, még csak nem is a jószágomért cserébe, hanem csak úgy szeret, és kész! És hogy szokott mindig várni! Mindig öröm hazaérni... bekapcsolom a tévét, ő meg letelepszik a lábamnál, kis meleg szörgombóc... És együtt nézzük a tévét... Még az italt is elhagytam... Én neki az istene, a mindene vagyok, érti? És én küldjem a halálba?

Szünet.

NŐ: Akkor várjon egy kicsit. Gondolkodjon még rajta pár napot. Lehet, hogy talál valami megoldást...

FÉRFI: Nem tudok már tovább várni. Eddig is éppen hogy csak eleveckéltem, kivettem a csúsztatott napjaimat, helyettesítést kértem, megkértem néhány ismerősömet, hogy lakjon nálam... Kész. Elfogyott az erőm.

NŐ: Akkor adja le a kutyát, és ennyi.

FÉRFI: De hogy éljek nélküle? Ha hazaérek a munkából, otthon olyan csönd fogad, mint a sírgödörben. Senki nem vár, senki nem szalad elém...

A fal mögül tompa, több hangból összeálló vonyítás hallatszik be. BUCI nyugtalanul nézeget jobbra-balra, halkan szűkül, még szorosabban bújik a gazdája lábához. A FÉRFI szintén feszült figyelemmel hallgatózik.

Mi ez a hang?

NŐ: (*Nem szívesen válaszol.*) A kutyák vonyítanak.

FÉRFI: Milyen kutyák?

NŐ: A befogott kutyák.

FÉRFI: Befogott kutyák? De hát ki fogta be őket? Hol? És minek?

NŐ: Vannak erre külön embereink. Éjszakánként befogják a kóbor kutyákat és ide hozzák őket. Nem tudta?

FÉRFI: És maguk megölik őket?

NŐ: (*Dühösen.*) Nem, rózsaszín szalagot kötünk rájuk, és kivisszük őket sétálni a parkba.

FÉRFI: (*Elhallgat.*) És mit csinálnak a megölt kutyákkal?

NŐ: Felpakolják a dögszállító autóra és elviszik a hulladékfeldolgozó üzembe. A bundájukból szőrmeáru lesz, a húruk megy a hús-csont lisztbe. Állítólag jó takarmány a baromfinak. Nagyon hasznos.

A FÉRFI felveszi a kutyát és magához szorítja. A vonyítás nem akar abbamaradni.

FÉRFI: És sok kutyát fognak be?

NŐ: Vagy tízet minden éjjel.

FÉRFI: Honnan kerítenek ennyi kutyát?

NŐ: (*Szárason.*) Nem tudja? Valaki például megunja a kutyáját, elviszi valamivel távolabb a lakástól, és kirakja a kocsiból – gondolja, valaki hátha befogadja.

A FÉRFI lesüti a szemét.

Aztán este kimegy a kocsiból, benne a sintér a hálójával. Mindegyik kutya után megkapja a maga jussát...

A vonyítás felerősödik.

FÉRFI: Miért vonyítanak?

A NŐ nem válaszol.

Hát nem ölik meg őket azonnal?

NŐ: Azokat, amelyikeket a gazdájuk hoz be, azonnal. De a befogottaknál három napot várunk.

FÉRFI: Minek?

NŐ: Ez az előírás.

FÉRFI: *(A vonyítást füleli.)* Legalább megetetik őket?

NŐ: *(Keserű, gúnyos kis mosollyal.)* Mégis mivel?

FÉRFI: Akkor mit kínozzák őket ennyi ideig?

NŐ: Megadjuk a lehetőséget, hogy aki akarja, megtalálhassa az elkóborolt kutyáját.

FÉRFI: És előfordul, hogy valaki megtalálja itt a kutyáját?

NŐ: Sokszor. Olyankor odáig vannak a boldogságtól – az emberek is, meg a kutyák is. *(Elhallgat.)* Ne haragudjon, de kifárasztott ez a beszélgetés. Azonkívül a munkám is sok. Adja ide az állatot. *(Mégfogja a gyanútlan kiskutya pórázát, és a belső ajtóhoz vezeti. A FÉRFI mereven követi őket.)*

FÉRFI: *(Felocsúdik.)* Álljon meg! Hová viszi Bucit?

NŐ: Oda, ahova maga elhozta.

FÉRFI: Nem hoztam én sehova! Én csak meg akartam tudni, mi hogy van...

NŐ: Hát megtudta. *(El akarja vinni a kutyát.)*

FÉRFI: Nem! *(Megragadja a pórázát.)*

NŐ: *(Nem engedi el.)* Itt már a beszéd nem segít. Ha egyszer eldöntötte, akkor nincs értelme tovább húzni.

FÉRFI: Azt mondtam, nem. *(Kitépi a nő kezéből a pórázát.)* Bucit – csontlisztbe? Semmi pénzért!

NŐ: *(Gyorsan.)* A maga dolga. Akkor viszontlátásra. *(A kijárat felé tolja a FÉRFIt.)*

FÉRFI: Nem lehetne kicsit udvariasabban?

NŐ: Menjen már, menjen.

FÉRFI: Ne aggódj, megyek már. Te csak üljél itt egész nap, én nem bírok tovább, undorító ez a hely.

NŐ: Akkor menjen.

FÉRFI: Megyek is. De te azért megéred a pénzed! Nem szégyelled, hogy ehhez az alja munkához ragaszkodsz? Hány kutya lelkét veszejtetted már el!

A NŐ összehúzza magát a szavaitól, mintha pofon ütötte volna, de nem felel semmit. A FÉRFI folytatja.

Én meg egyre csak próbálok megérteni, mi a francért vállaltad ezt a munkát? Miért éri meg ez neked? Saját zsebre dolgozol? Vagy gallérokat varrsz a kutyák bundájából? Na, mért nem szólsz egy szót se?

NŐ: Menjen szépen Isten hírével.

FÉRFI: Aztán nem szégyelled, amikor meg kell mondani, hol dolgozol? Há? Nézd csak meg magad, milyen vagy, mint egy szuka, egy gonosz harapós szuka. Emlékszel rá egyáltalán, hogy valaha ember voltál?

NŐ: *(Vészjóslóan.)* Befejezte?

FÉRFI: *(Hátrább lép.)* Nem, még nem.

NŐ: Elmegy magától, vagy ki kell innen dobjam?

FÉRFI: Ne is lássalak többet. Buci, megyünk! *(Kimegy a kutyával együtt.)*

NŐ: *(Utána kiabál.)* Ne felejtse el nyilvántartásba vetetni! 3-as számú állategészségügyi állomás, a szemben lévő épületben!

Csend. A NŐ lassan visszaül az asztalához, hosszan gondolkodik valamiről, majd kinyitja a nyilvántartó könyvet, nézegeti benne a beírásokat. Felvesz egy pár fekete elektromos védőkesztyűt, és bemegy a belső szobába. Nem sokkal később bűgös hallatszik, a szoba villanyvilágítása gyengül – csökken a feszültség –, hallatszik, ahogy egy kutya röviden felvonyít. Ugyanez még kétszer megismétlődik. A NŐ visszatér a szobába, még komorabb, mint általában. Lerángatja magáról a kesztyűt, leül, három bejegyzést tesz a nyilvántartó könyvbe, majd rágyújt, mohón szívva a cigarettát.

Vége az első felvonásnak

Második felvonás

A NŐ a szünet alatt a színpadon marad, végigszívja a cigarettáját, majd újra varrni kezd. Bejön a FÉRFI egyedül, a kutya nélkül. A NŐ súlyos tekintettel fogadja. Csend.

NŐ: Hol a kutya?

FÉRFI: Itt, az ajtó mögött.

NŐ: Amikor majd vízbe fojtja, ne felejtse el kötni rá egy követ. A kutyák jól tudnak úszni.

A FÉRFI nem válaszol.

Minek jött vissza?

FÉRFI: Miért beszél velem mindig úgy, mintha korholna valamiért?

NŐ: Korholom? Épp ellenkezőleg, mint láthatja, jó tanácsot adok.

FÉRFI: Köszönöm.

NŐ: Szívesen.

FÉRFI: *(Csendesen leül a pad szélére.)* Arra gondoltam, ha úgyis egyedül él, esetleg magához vehetné őt.

NŐ: Nem lehet.

FÉRFI: Miért? Nézze, milyen jó kutya. Nem ugat, nem zajong, teljesen igénytelen. Adjon neki egy kis húst, reszelt répát, vigye le sétálni kétszer egy nap, és úgy meghálálja majd magának... Nem fogja megbánni.

NŐ: Nézze...

FÉRFI: *(A szavába vág.)* Nem maradok adósa. Ha gondban van a pénzzel, hát kész vagyok fizetni, amennyi kell. Mindenből a legjobbat vegye neki. És azokon a napokon, amikor a városban vagyok, majd átviszem magamhoz.

NŐ: Már mondtam, nem lehet. Különben is, nincs miért eméssze magát. Csak egy kutya.

FÉRFI: Maga könnyen beszél. Maga már elfásult ebben a munkában... Magát már semmi nem hatja meg. De nekem nem kőből van a szívem.

NŐ: Hallottam már ilyesmiről.

FÉRFI: Azt mondja, nincs miért emésszem magam. Én is tudom. Ha jobban belegondolok, mi szükségem van nekem kutyára? Ő az, akinek szüksége van rám – hogy etessem, gondozzam, de nekem ő minnek? Csak vesződség.

NŐ: Na látja.

FÉRFI: És mégis. Mikor a feleségemmel elváltunk, komolyan mondom, azt kevésbé sajnáltam. De mit is kellett volna sajnáljak? Tudok én is főzni, mosni, aki ennyit van úton, az megtanul mindent.

NŐ: És maga szerint a feleség csak arra van, hogy mosson?

FÉRFI: *(Nem reagál a NŐ megjegyzésére, hanem tovább gondolkodik hangosan.)* Furcsa – egész életemben azon voltam, hogy minden jobb legyen, de valahogy máshogy jött ki. Húztam az igát, tepertem, mindent hazahordtam, mint a hangya, de mi van a boldogsággal? Egy kis apró repedés – és minden elszivárog rajta keresztül. Régebben elégedett voltam. Most – nem tudom. Valami hiányzik. Lehet, hogy éppen egy kutya?

NŐ: *(Egy kicsit lágyabban, mint az előbb.)* Tényleg ennyire kötődik a maga Bucijához?

FÉRFI: Nem, csak tettetem.

A NŐ bekapcsolja a vízforralót.

Hát mondja meg, mit csináljak?

NŐ: *(Megvonja a vállát.)* Honnan tudjam?

FÉRFI: Én sem tudom.

NŐ: Miért nem vált munkahelyet? Hát a vasúttól nem lehet eljönni?

FÉRFI: Hova? Öreg farkas vagyok én már, egész életemben úton voltam, semmi máshoz nem értek.

NŐ: Hiszen hűtőket használnak a gyárakban is, a kereskedelembe... A háztartásokról nem is beszélve. Csak találna olyan munkát, ahol nem kell mindig utazni?

FÉRFI: És a szolgálati időm meg menjen a levesbe? Én a fizetésemhez pótlékot is kapok meg különböző

kedvezményeket... És a munka sem unalmas, hetente egyszer kicseréljük a hűtőbetétet, a maradék időben meg elüldögélünk jó társaságban, verjük a blattot. Kattognak a sínek, megy az idő... kész üdülés. Igaz, az állomásokon sűrögni kell, de ez a saját érdekünk is, magunknak keressük a pénzt, méghozzá nem is keveset, mondtam már magának... Hol talállok ilyen körülményeket?

NŐ: Értem már, miről van szó... *(Undorral.)* Igaz, ennyit nem harácsol össze a városban. Buci csak szeresse, ez persze jól esik, de különben ne zavarja semmiben. Így van?

FÉRFI: Mit acsarkodik ellenem folyton? Mi vagyok én – bűnöző, gonosztevő? Én is csak olyan vagyok, mint bárki más.

NŐ: És úgy gondolja, ez elegendő?

FÉRFI: Ha maga olyan jó ember, akkor fogadja be a kutyát maga. Befogadja?

NŐ: Nem.

FÉRFI: Na látja... Könnyű mást kritizálni, de amikor cselekedni kéne, mindjárt lapít.

NŐ: Az egész városból hordják ide a kutyákat. Van, hogy egy nap százat is. Azt akarja, hogy mindet befogadjam?

FÉRFI: Nem kell mindet. Csak Bucit! Úgy kérem, mint egyik ember a másikat. Mibe kerülne magának? Hiszen egyedül él.

NŐ: Nem egyedül.

FÉRFI: De hát maga mondta, hogy...

NŐ: *(A szavába vág.)* Nem egyedül élek. Három kutyám van. Már abban tönkremegyek, hogy húst veszek nekik. Ha nem lenne a varrás, már rég felkopott volna az állam. Tudja mennyit keresek én itt?

FÉRFI: Akkor eggyel több vagy kevesebb már nem számít. Ami pedig a húst illeti... *(Pénzt vesz elő.)* Tessék, indulásképp...

NŐ: Tiszta lelkiismeretet akar venni magának? *(Eltolja magától a pénzt.)* Nem kell a maga ezüstpénze. Mondtam már – nem lehet. Így sem férek már tőlük.

FÉRFI: Vegye csak el. Lehet, hogy a pénz nem segít mindig, de ártani sosem árt. De minek magának annyi kutya?

NŐ: „Minek”... Valaki csak meg kell sajnálja őket... Néha kiviszek innen egyet-egyed, odaadom valakinek. Körbetelefonálok az ismerősöket, már kész szolgálatot szerveztem belőlük. Különben mit gondol, minek dolgoznék itt?

FÉRFI: Nem mentheti meg mindegyiket.

NŐ: Tudom. De valamit akkor is tenni kell.

FÉRFI: Három kutya, de akár harminc is – ez csupán csepp a tengerben.

NŐ: És Buci? Ő is csak egy csepp? Nem éri meg az igyekezetet?

A FÉRFI nem tudja, mit válaszoljon.

Egy baj van csak, sehogy nem tudom megszokni, ahogy... Szóval az elektromos kapcsolót.

FÉRFI: Itt kellene hagynia ezt a helyet... *(Váratlanul, saját magának.)* Meg kellene házasodnia. Keresse meg a megfelelő embert....

NŐ: Van ilyen a láthatáron?

FÉRFI: Csak magamat tudom felajánlani.

NŐ: *(Elmosolyodik.)* Köszönöm. Boldoggá tett.

FÉRFI: Mi olyan mulatságos? Maga is egyedül van, én is egyedül vagyok. Miért ne próbálnánk meg? Volt már férjnél?

NŐ: Voltam.

FÉRFI: És hogyan alakult a családi élete?

A NŐ bizonytalan mozdulatot tesz.

Nem sikerült? És a bűnös természetesen a férje volt, igaz?

NŐ: Nem, én.

FÉRFI: *(Csodálkozva.)* Maga? Hogyhogy? Nem szerette eléggé?

NŐ: Épp ellenkezőleg, túlságosan is szerettem. Lángolva, ész nélkül. Nem tudtam betelni vele. *(Félbeszakítja magát.)* Maga biztosan nevelésnek találja. Ül itt egy ilyen kóró a pufajkájában, és a szerelemről beszél.

FÉRFI: Egyáltalán nem nevelésnek. És aztán mi történt?

NŐ: Semmi. Kinek kell ma ilyen szerelem? Elviselni sem könnyű.

FÉRFI: Nem értem, mégis miben áll a maga bűne.

NŐ: Én, akárcsak a maga Bucija, ha valakit megszeretek, akkor a végsőig szeretem, amíg el nem hagynak vagy meg nem ölnek. És ugyanezt várom a férfitől is. Pedig ez már ostobaság. Hol találsz olyat, aki nem csap be, nem csal meg, és csak érted él? Nem, akkor már jobb a kutyákat szeretni.

FÉRFI: Miről beszél... De hát így nem lehet...

Szünet. A NŐ kikapcsolja a vízforralót.

NŐ: Kér teát?

FÉRFI: Nem, köszönöm.

NŐ: Jó forró, erős.

FÉRFI: Tudja mit, elfogadom. Csak előbb megnézem, mi van Bucival.

A FÉRFI kimegy. A NŐ leteríti az asztalt egy terítővel, csészéket, süteményt rak fel. Visszajön a FÉRFI.

NŐ: Na hogy van?

FÉRFI: Elvan. Olyan kis okosan néz mindenkire.

NŐ: Ki az a mindenki?

FÉRFI: Kinn a folyosón már jó néhányan várokoznak. Ülnek sorban az emberek - és a kutyák.

A NŐ újból elkomorodik. A kezébe vesz egy kis táblát, amire otromba piros betűkkel a „Zárva” szó van írva, és kimegy a folyosóra. Elégedetlenkedő hangok hallatszódhatnak be, a NŐ szaggatott replikái, kutyaugatás, majd csönd. A NŐ visszajön.

Na? Hőzöngtek?

NŐ: Nem számít.

FÉRFI: Azért őket is meg lehet érteni. Idejöttek, várokoztak, és az orruk előtt zárják be az ajtót.

NŐ: Mindegy. Kibírják a kutyáikkal még egy napig. *(Elhallgat.)* Még az is lehet, hogy valamelyikük meggondolja magát.

FÉRFI: És milyen magyarázatot adott nekik?

NŐ: Nem tartozom senkinek semmilyen magyarázattal. Máskülönb... *(Elbizonytalanodik, elővesz egy másik táblácskát „Karbantartás miatt zárva” felirattal.)* Menjen és akassza ki ezt, legyen szíves.

A FÉRFI elveszi a táblát, és kimegy. A NŐ leveti a vattakabátot, és felveszi azt a csillogó-villogó estélyi ruhát, amit varrt. A FÉRFI visszajön, de az ajtóban megtorpan, lenyűgözi NŐ megjelenésében végbement átalakulás. A NŐ viszont értetlenkedve néz a FÉRFIre.

Mi lelte?

FÉRFI: Semmi.

NŐ: Vár még kint valaki?

FÉRFI: Senki.

NŐ: Remek. Akkor teázzunk!

FÉRFI: *(Ki akarja venni a vízforralót a NŐ kezéből.)* Segítek.

NŐ: Nem, a teát kitölteni női feladat.

FÉRFI: *(Elvezettél hörpint a csészéből.)* Úgy néz ki, maga mégiscsak szép.

NŐ: *(Kissé kacéran.)* Miért is ne lennék szép?

FÉRFI: Tényleg, miért ne lenne?

NŐ: Nem éhes? Van itt valahol egy kis kolbász is.

FÉRFI: Köszönöm, nem kérek... De Buci valószínűleg nem utasítaná vissza.

NŐ: Akkor hozza be! Minek unatkozzon kint egymagában?

A FÉRFI készségesen kimegy, majd visszajön. Buci vidáman kocog a nyomában.

FÉRFI: *(Bizonytalanul.)* Egy férfi ül kint a folyosón, olyan jó kiállítású... Magát kérdezi.

NŐ: Kutyája van?

FÉRFI: Nem, bajusza.

NŐ: Á, bajuszos... Űljön le. *(Elé tol egy darab kolbászt.)* Tessék.

FÉRFI: *(Elveszi a kolbászt. Lelkesen.)* Buci, ide hozzám! Na nézz csak ide mink van nekünk!

BUCI odaszalad, megszaglássza a kolbászt, megnyalja a száját, majd óvatosan harap egyet belőle és nagy élvezettel eszi a falatot.

Ízlik? Úgy-úgy. Egyél, nekem nősz nagyra.

Odanyújtja a kolbászt a kutyának, aki még egyet harap belőle, majd a FÉRFI is harap egy falatot. Mindketten jó étvágygal rágiák. Így, felváltva harapva belőle megesznek egy jókora darab kolbászt. A NŐ ahogy elnézi őket, felnevet.

Bocsásson meg, szinte semmit sem hagytunk magának.

NŐ: Nem baj, egyenek csak.

FÉRFI: Tulajdonképpen miért van itt?

NŐ: Miért, hol máshol legyek?

FÉRFI: Ott kint *(a folyosó felé int a fejével)* az a bajuszos várja magát.

NŐ: Nem baj, hadd várjon.

FÉRFI: Lehet, hogy már el is ment?

NŐ: Ha magát ennyire érdekli, menjen, és nézze meg.

FÉRFI: Buci, gyere, majd kint megeszed *(A kolbásszal kicsalogatja a kutyát a folyosóra, majd kis idő elteltével egyedül jön vissza.)*

Kint ül.

NŐ: Üljön csak.

FÉRFI: Miért nem jön be?

NŐ: Megtiltottam neki. *(Elhallgat.)* Na jó, várjon egy pillanatot.

A NŐ kimegy. A FÉRFI előveszi a cigarettáját, rá akar gyújtani, de eszébe jut, hogy nem szabad, így visszacsúsztatja a dobozt a zsebébe. A NŐ visszajön.

FÉRFI: Na?

NŐ: Elküldtem.

FÉRFI: És Buci?

NŐ: *(Elmosolyodik.)* Az ajtót őrzí.

FÉRFI: Egyre csak gondolkodom, de nem tudom megérteni – hogy került maga ide?

NŐ: Ez is csak olyan munka, mint akármelyik másik.

FÉRFI: Biztos nem volt mindig kutyahóhér. Maga állatorvos, vagy ilyesmi? Vagy nincs semmilyen képzettsége?

NŐ: Igazából modellező vagyok...

FÉRFI: Az meg mi?

NŐ: Egyszerűbben mondva, egy nagyon jó varrónő. Olyan, aki nemcsak megvarrja, hanem kitalálja, megtervezi a ruhákat.

FÉRFI: Pazar foglalkozás. És munka is akad mindig.

NŐ: Bizony akadt. Egy nagyon elegáns szalonban dolgoztam.

FÉRFI: Tyúha!

NŐ: Pontosan — "tyúha!" Válogatott ügyfélkör, pénz, kapcsolatok...

FÉRFI: *(Árnyalatnyi gyanakvással.)* És aztán? Történt valami?

NŐ: Nem... Csak egyszerűen azt éreztem, hogy nem bírom tovább.

FÉRFI: Mit nem bírt?

NŐ: Állítólag tehetséges vagyok. Amikor kislány voltam, arról álmodtam, hogy minden nőt megszépítek... Micsoda ruhákat találtam ki... De az ügyfélkörömet gazdag feleségek és arcátlan üzletasszonyok alkották. Az egész olyan volt, mint egy mocsár... Nem sok kellett volna, hogy teljesen elnyeljen. *(Kissé szorongva pillant a FÉRFIre.)* Nem untatom?

FÉRFI: Dehogyan, egyáltalán nem.

NŐ: Megesett, hogy miközben egy masnit tűztem fel valakinek a méretes hátsójára, magamban azon töprengtem, hogy hol vannak azok az egyszerű, kedves nők, akiket én úgy vágytam öltöztetni? Hiszen ilyenek be se jöttek a szalonba... Közben vettem fel a megrendeléseket, rajzoltam, szabtam, de egész idő alatt az a gondolat gyötört, hogy tényleg ezért élek? Hogy én tényleg — ezért — élek?

FÉRFI: *(Érdeklődéssel nézi a nőt.)* Hát ilyen maga.

NŐ: *(Enyhe kihívással a hangjában.)* Nem normális?

FÉRFI: Egyelőre nem tudom.

NŐ: Maga talán nem szokta feltenni magának ezt a kérdést?

FÉRFI: Én? Nem.

NŐ: Maga tudja, hogy miért él?

FÉRFI: Mindenesetre azt már tudom, hogy maga hogyan süllyedt egy ilyen életbe, mint ez. *(A fal irányába biccent, ami mögül a kutyavonyítás hallatszik.)*

NŐ: Maga az, aki lesüllyedt. Én viszont lehet, hogy épp ellenkezőleg, felemelkedtem.

FÉRFI: Az ilyen gondolatok nem vezetnek jóra.

NŐ: Attól függ, mit értünk az alatt, hogy jó.

FÉRFI: *(Elhallgat.)* Hát jó, a munkát tisztáztuk. De mi volt a férjével? Mit vétett maga ellen?

NŐ: Semmit. Egyszerűen csak olyan volt, mint az összes többi. Úgy látszik, maga szeret beszélni, igaz?

FÉRFI: *(Kicsit gunyorosan.)* Magának pedig valami nem mindennapi kell, igaz?

NŐ: Miért mondja? Csak szeressen, ennyi elég.

FÉRFI: Szóval egy szép napon fogta magát, és hirtelen otthagya a férjét, az állását, és mindezt miért? El se tudom képzelni.

NŐ: Nem hirtelen, és nem egy napon...

FÉRFI: Ne haragudjon, de nekem úgy tűnik, a maga összes baja abból ered, hogy nincs... társa.

NŐ: *(Fáradtan.)* Én magának az élet értelméről beszélek, maga meg nekem a házasságról.

FÉRFI: Gyakran ez a kettő egy és ugyanaz.

NŐ: Maga nyilván nem hiszi, de vannak udvarlóim. Sőt, már többen megkérték a kezemet is.

FÉRFI: Mint például ez a bajuszos?

NŐ: Például.

FÉRFI: Nagyon magára akaszkodott?

NŐ: Talán le akarja szedni rólam?

FÉRFI: Segíthetek, ha kell.

NŐ: Nem kell. Magam is boldogulok.

FÉRFI: Hát akkor mi az, ami magának hiányzik?

NŐ: A helyzet az, hogy ez az egész nem igazi... Hiszen már elmagyaráztam magának.

FÉRFI: És magának csak az kell, ami igazi?

NŐ: Mi más lehetne?

FÉRFI: Az életet olyannak kell elfogadni, amilyen. És ebben az életben van minden – igazi is, meg nem igazi is... Szóval, mit akar tőlem?

NŐ: *(Csodálkozva.)* Én?

FÉRFI: Nem véletlen ült le maga itt velem teázgatni... Nem most jöttem le a falvédőről, engem nem fog megvezetni... Kell magának tőlem valami?

NŐ: Nem, semmi.

FÉRFI: Igazán?

NŐ: Tényleg, semmi. Ne adja le Bucit.

FÉRFI: Így sajnálja más kutyáját?

NŐ: A kutyát is. De magát jobban.

FÉRFI: Mért kellene engem sajnálni?

NŐ: Ha ideadja a kutyát, elbukik. Ha ugyan már el nem bukott.

FÉRFI: Mit siránkozik itt felettem? Maga az, aki elbukott, velem minden rendben. Persze, én is sajnálom Bucit, de végtére is csak egy kutya. Ha akarok, bármikor vehetek másikat.

NŐ: *(Ingatja a fejét.)* Nem, magának már befellegzett.

FÉRFI: Na most maga hallgasson ide. *(Kicsit összefüggéstelenül, zavarosan.)* Jól megnéztem én magamnak... Maga jó nő, sőt, nagyon jó. A szó minden értelmében. Csak sivár az élete. Hiányzik belőle valami. Valami, ami nekem megvan. De az én életem is sivár. És nekem is hiányzik valami. Nem ugyanaz, mint magának, de hiányzik. És Bucira sem vár semmi jó. Érti?

NŐ: Nem.

FÉRFI: Nézzünk például egy hűtőt. Három része van: kompresszor, elpárologtató, ház.

NŐ: *(Összezavarodott.)* És?

FÉRFI: Mindhárom rész önmagában csak egy értéktelen vasdarab, a szemétre lehetne dobni. Együtt viszont – egy hűtőgép! Most már érti?

NŐ: Maga most házasságot ajánl nekem, vagy mi?

FÉRFI: *(Megörül.)* Azt! És ezúttal komolyan, becsületszavamra!

NŐ: Köszönöm, de nem.

FÉRFI: Ne félj, nem bánod meg. Itt hagyod ezt a gyalázatos helyet. A pufajkádát tűzre vetjük. Ha nem akarsz, egyáltalán nem is kell dolgoznod, van elég pénzem mindkettőnknek. Olyan ruhákba öltöztetlek majd, mint egy babát...

NŐ: Beszélhetek én neked, de hiába. Semmit nem értettél meg abból, amit mondtam.

FÉRFI: *(Csak mondja a magáét.)* Dolgos ember vagyok, nem rosszindulatú, nem nyakas, arany életem lesz...

NŐ: Hol fogunk lakni?

FÉRFI: Lakhatunk nálam. A lakást felújítottam, gyönyörű lett! Nagyon jó tévém van, nem fogunk unatkozni. Egy nyaralón is gondolkodom... Összegyűjtök még egy kis pénzt.... Na mit mondasz? Most mindjárt át is költöztetlek magamhoz.

NŐ: És négy kutyával együtt fogunk lakni?

FÉRFI: Hát, négy kutya őszintén szólva egy kicsit sok. Elég lesz nekünk Buci.

NŐ: *(Állhatatosan.)* És a többi kutyát hova rakjam? Adjam le őket itt, hogy ne legyenek útban?

FÉRFI: Azt én nem tudom...

NŐ: *(Szárazan.)* Hát én sem tudom.

FÉRFI: Ne makacskodj! Majd csak elrendeződik valahogy minden. Hiszed vagy sem, de első pillantásra megtetszettél. Komolyan mondom.

NŐ: Te viszont nem tetszettél meg. És szintén első pillantásra.

FÉRFI: *(Elevenébe találtak a NŐ szavai.)* Miért nem?

NŐ: Azért, mert jó ember ilyen kiskutyát nem hozott volna ide.

FÉRFI: *(Hevesen.)* De a körülmények...

NŐ: *(Megvetően.)* Milyen körülmények?

FÉRFI: Hiszen tudod. Én magam is órlódom...

NŐ: Szegény.

FÉRFI: Ne bősziúsíts tovább. Így is elég nehéz, és akkor még jössz te is. Nekem Bucinál drágább... Mindent megtennék érte...

NŐ: *(Csúfondárosan.)* Mint például? Lefizetnél engem harminc ezüstpénzzel? Vagy mindjárt százzal? Háromszázat azért már sajnálnál, annyért már veszel egy másik kutyát, igaz?

FÉRFI: *(Fenyegetően.)* Fejezd be, ha mondom, mert nem állok jól magamért... Lobbanékony ember vagyok... *(Ökölbe szorul a keze.)* A végén még odacsapok...

NŐ: Csapjál csak, ha tudsz. Na, mire vársz? Üss meg! Csak azt az egyet mondd meg, hogy mit tennél te meg, mi? Mit? *(Kiabál.)* Mit?

FÉRFI: *(Hátrább lép.)* Micsoda boszorkány...

NŐ: *(Váratlanul egészen halkán szólal meg.)* Te, aki megtennél mindent, most hallgasd meg, amit mondok. Nekem is volt egy kutyám, még régen. Amikor munkába mentem, kint hagytam az erkélyen. Jobban érezte ott magát, mint bent a lakásban. Egyik reggel látta az erkélyről, ahogy a buszhoz szaladok, és valamiért azt hitte, hogy azért szaladok, mert üldöznek... Izgatott lett, ugatott. Én persze nem hallottam. És akkor leugrott az ötödik emeletről, hogy segítsen nekem...

FÉRFI: Összetörte magát?

NŐ: Persze. De egy kis ideig még élt, és amíg lélegzett, addig mászott utánam, hogy segítsen, hogy megmenten... Ötven vagy hetven métert. Én az egészből nem vettem észre semmit, felszálltam a buszra és elmentem dolgozni. A szomszédok mesélték el később... *(Elmosolyodik.)* És te, miközben haldokolnál, utánam másznál, hogy megmentes?

FÉRFI: Hogy jövök én ide?

NŐ: Pont erről van szó. *(Csóválja a fejét.)* Egy ilyenhez menjek hozzá... *(Inkább saját magának mondja, mint a FÉRFINEK.)* Otthon várta a felesége, a gyerekeinek hiányzott az apjuk, ő meg nem tudta, hogy miről beszéljen velük telefonon. Arra sem emlékszik, melyik osztályba jár a lánya. Csak a zsebet tömte. *(Megvetően.)* „Falkavezér”.

FÉRFI: Elég már. Azt hiszed, én talán szeretek így élni?

NŐ: Szeretsz, magad mondtad. Miért ne szeretnél? Se család, se kötelezettségek, se otthonulás. Elvagy a cimboráiddal a vagonban, dominóztok, isztok amennyi jólesik, tényleg, kész üdülés. Nyilván nő is akad minden állomáson.

FÉRFI: Ezt hiába mondd. Néha legurítok egy-két vodkát, ha a társaság megkívánja. De amit a nőkről

mondta, az nem igaz, és soha nem is volt az.

NŐ: Elhiszem. Nincs nektek időtök az állomáson lányok után szaladgálni. Üzletelni kell, eladni a halat, elcserélni a húst gyümölcsre. Kikereskedted magad. És most a kutyádat akarod elcserélni? Mire? A saját farkaséletedre?

FÉRFI: Nem igaz! Nem igaz! És ami a családot illeti, a feleségem a bűnös, egyedül ő, mindenben! Miért nem hiszed el?

NŐ: Elhinném, ha nem hoztad volna ide ezt a kutyát. De a te Bucid már csak nem lehet bűnös semmiben.

A FÉRFI nem felel.

Adod itt a finom lelket, érzelepsz, tetszelepsz magadnak: oh, milyen jó ember vagyok, hogy sajnálom a kiskutyát. Mind jók vagyunk, amíg semmibe sem kerül jónak lenni. De szeretni azt igazából nem tudunk. És az sem kell annyira, hogy más szeressen minket. Minek bonyolítani az életet? Hiszen enélkül annyival egyszerűbb!

FÉRFI: Másokat elítélni – ebben mindenki nagyon jó. De nézz csak magadra, mivel vagy te jobb nálam? Látnod, én nem tudok szeretni... De te tudsz?

NŐ: *(Fagyos megvetéssel.)* Ne aggódj, tudok.

FÉRFI: De kit? *(Váratlan heveséggel kiabálja.)* Kutyákat! Kutyákat, nem embereket! Mert te magad is kutya vagy! Az embereket pedig gyűlöled!

NŐ: Ezt meg miből gondolod?

FÉRFI: Abból. De minden esetre nem szereted őket.

NŐ: Attól függ, milyen emberekről van szó.

FÉRFI: Mindegyikről! Azt mondtad, a munkahelyeden mindenkit kellemetlennek találtál. A férjed jól bánt veled, mégis elhagytad. Engem, attól a pillanattól, hogy beléptem ebbe a szobába, utálsz. Nézz csak magadra – épphogy csak nem marsz meg.

NŐ: Azt akarod, hogy boldog-boldogtalant szeressek?

FÉRFI: Tudom, te az „igazit” keresed. Olyan nagy és tiszta szerelemre vágysz, mint a filmekben. Könnyű egy eszményképet szeretni. De szeress engem, egyszerű, hétköznapi férfit, az összes nyűgömmel és hülyeségemmel együtt. A hétköznapi embereket nem tanultad meg szeretni. Idejöttél a sintértelepre, bezárkóztál a négy fal közé, elvonultál a világtól és a „jó”, az „igaz” után vágyakozol. Hát ez lenne az élet értelme?

NŐ: Azt mondd meg, mi okom lenne szeretni téged?

FÉRFI: *(Megint felcsattan.)* Semmi! Csak úgy, nem kell hozzá ok. Csak úgy, magamért. Buci szeret, és nem kérdezi, hogy miért.

NŐ: És mit kap tőled cserébe érte?

A FÉRFI hallgat.

Felajánlottad, hogy éljek veled. Jó, de te továbbra is utazgatni fogsz? Engem meg leültetsz a tévé elé, hogy ne unatkozzam? És ha mégis unatkozni fogok? Vagy megbetegszem? Engem is leadsz csontlisztnek, hogy ne zavarjalak?

A FÉRFI hallgat.

Nekem egyáltalán nem egy eszménykép kell. Nekem szeretet kell. Meg fogom tőled kapni? *(Ingatja a fejét.)* Nem fogom. Sőt, még az én szeretetemet sem fogod elfogadni. Nekem így nem megy. *(Keserűen elmosolyodik.)* A kutya az kutya marad. Olyan, amilyen.

Csend.

Na jól van, elbeszélgettünk, most már elég lesz. *(Leül, maga elé húzza a nyilvántartó könyvet.)* Leadja az állatot?

FÉRFI: Figyeljen...

NŐ: Azt mondtam elég. Ideadja a kutyát?

FÉRFI: *(Rövid habozás után, dühösen.)* Nem! Soha!! *(Kimegy, becsapja maga mögött az ajtót.)*

A NŐ a szemöldökét ráncolja, majd megkönnyebbülten elmosolyodik. Becsapja a nyilvántartó könyvet, leszedi az asztalt, leveszi a terítőt, az egészet kiviszi a másik szobába, majd visszajön. Az arcáról nem hervad le a mosoly. Már indulna hazafelé, de ekkor visszajön a

FÉRFI, pórázon vezetve a jókedvű Bucit. A nő kérdően néz rá, nem érti, miért jött vissza. A FÉRFI láthatóan kellemetlenül érzi magát.

Ne haragudjon, hogy megint itt vagyok, de tudja, eloldottam Bucit, és arra gondoltam, hova menjek most vele?

NŐ: Hogyhogy hova? Hát haza.

FÉRFI: Persze, haza, de...

NŐ: De mi?

FÉRFI: Holnap járatba kell mennem.

A NŐ leereszkedik a padra. A FÉRFI tovább beszél, de közben nem a NŐre, hanem valahova máshova néz.

Ráadásul nem is holnap, hanem ma éjszaka.

NŐ: (Zavarodottan.) Jól van... Hazaviszem én addig Bucit, és amikor megjön, kitalálunk valamit...

FÉRFI: Ne. Nem kell.

NŐ: Miért nem?

FÉRFI: Azért. Nyilván ki lehetne találni valamit...

NŐ: Hát akkor meg?

FÉRFI: Az, hogy én nem akarom...

NŐ: Miért?

FÉRFI: Nem akarom, és kész.

NŐ: Csak így, minden ok nélkül?

FÉRFI: Azelőtt minden a helyén volt... De most minden félresiklott. A nővéremmel nem egyezünk, a szomszédokkal rossz viszonyban vagyok, a főnököm láttán összeszorul a gyomrom, a brigáddal torzsalkodunk...

NŐ: Ne edd magad ezen. Majd elrendeződik, lecsillapodik minden...

FÉRFI: Nem fog elrendeződni. Vagyis, ők lehet, hogy majd lecsillapodnak, de én... De nekem...

NŐ: Nyugodtan gyújts rá.

FÉRFI: Nem. Tudod, eddig úgy éltem az életemet, mint hal a vízben, most meg... Minden olyan más lett. A járatok, a brigád... És a lakás... Üres...

NŐ: És aztán?

FÉRFI: Semmi. Minek kérdezősködsz folyton?

NŐ: Meg akarom érteni...

FÉRFI: Minek?

A NŐ nem felel, a FÉRFIt nézi.

Ne nézz így rám!

NŐ: Mi van veled?

FÉRFI: Nem tudom. Félek. A végén még én is sintéreként végzem. És ezt nem akarom.

NŐ: Visszakíváncozol a saját falkádba?

FÉRFI: Ez már az én dolgom. (Halkan, de elszántan.) Viszont Bucit mégis itt hagyom.

NŐ: (Keményen.) Mára elkésett vele. Jöjjön vissza holnap.

FÉRFI: Nem tudok. Holnap már nem leszek a városban.

NŐ: Mára már lejárt az ügyfélfogadási idő.

FÉRFI: Még negyed óra maradt.

A NŐ maga elé húzza a nyilvántartó könyvet, majd újra eltolja.

NŐ: Nem, ma nem veszem át.

FÉRFI: Miért?

A NŐ nem felel.

Végső soron ehhez nincs joga.

NŐ: (Diadalmasan.) A maga kutyája nincs nyilvántartásba véve, az állategészségügyi állomás meg már bezárt. A nyugta nélkül nem vehetem át.

FÉRFI: Nyilvántartásba vettem. Tessék. (Átnyújtja a nyugtát.)

NŐ: Mikor sikerült elintéznie?

FÉRFI: Még akkor, amikor elmentem. Hiszen még maga kiabált utánam, hogy vetessem nyilvántartásba.

NŐ: *(Tompá hangon.)* Vagy úgy. Hagyja itt a kutyát és menjen.

FÉRFI: Nem kell semmit aláírni?

NŐ: Nem.

FÉRFI: *(Pénzt vesz elő.)* Mennyi lesz?

NŐ: Semennyi. Ingyen végezzük.

FÉRFI: *(A kezébe veszi a kutyát, és magához szorítja.)* Bocsáss meg, Buci... *(A kutya odadörgölődik a gazdájához. A FÉRFInek könny gyűlik a szemébe.)* Bocsáss meg... Én... *(Szíjog, óvatosan leteszi a kutyát a földre, és megtörli a szemét a ruhája ujjával.)*

NŐ: Jól van, elég lesz... *(Magához hívja a kutyát.)* Buci, gyere ide! *(Buci félénken hátrál.)* Buci! *(Buci a gazdája lábához simul.)*

FÉRFI: *(Meggaskolja a kutyát.)* Ne félj, Buci. *(A NŐnek.)* Finoman bánjon vele, rendben? Hogy ne fájjon neki. Olyan kedves kis állat...

NŐ: *(Felcsattan.)* Menjen már végre!

Ismét felhangzik a fojtott vonyítás. A FÉRFI összerándul.

FÉRFI: Mit vonyítanak folyton?

NŐ: *(Dühösen.)* Mégis mit?! Én magam is fel nem foghatom! Miért vonyítanak? Azért, mert a gazdájuk elhagyta őket! Mert magányosak, fáznak, és félnek! Mert éhesek! Mert nem akarnak meghalni! Te is üvölnél, ha a vesztőhelyre vinnének!

FÉRFI: De hát ők ezt nem fogják fel...

NŐ: Felfogják! Mindent értenek! Olyanok, mint az emberek! Jobbak, mint az emberek! Buci elhagyna téged egy zsíros falatért? Ő a halálba küldene téged a saját kényelméért? Ő még a saját életét sem sajnálná érted feláldozni... Te meg...

Felveszi a székről a FÉRFI levetett kabátját, és rátámad a FÉRFIre, a kabáttal a csapkodja a fejét. A kutya morogni kezd, bátran a gazdája segítségére siet, ugrál, próbálja elkapni a NŐ kezét, a ruháját rángatja, próbálja ellökni a FÉRFItől. A NŐ mit sem törődve vele, tovább támadja a FÉRFIt.

Te nem a kutyádat – a saját lelkedet ölod meg! Én előbb emelnék magamra kezét... Takarodj innen! Kifelé! *(Kitaszítja a FÉRFIt, és utána hajítja a kabátját.)*

A NŐ zihálva visszaül a helyére az asztal mögé. Buci, aki a harc hevében nem vette észre a gazdája távozását, most nyugtalanul szaglászik körbe a szobában, odamegy a bejárati ajtóhoz és halkán kaparni kezdi. A NŐ, mint aki nem tudja elhinni, csodálkozva és zavarodottan ismételteti magának.

Elment... Mégis csak elment... Hát tényleg elment?

A fal mögül közben egyre csak kihallatszik a bezárt kutyák tompa vonyítása, úgy hangzik, mint egy rekviem. A NŐ felsóhajt, kezébe veszi a FÉRFI által otthagyt nyugtát, maga elé húzza a nyilvántartó könyvet, és egy x-et ír bele. Ezután felveszi a védőkesztyűt, kitárja a belső udvarra vezető ajtót, és a szobát egyből megtölti a halálra ítélt kutyák fülsüketítő, hátborzongató vonyítása. A NŐ odalép BUCIhoz, aki félősen a földre lapul. A NŐ megfogja a pórázát, és a kijárat felé húzza az ellenkező kutyát.

Gyere Buci! Gyere már! Mit csináljak, muszáj!

BUCI nem hagyja magát. A NŐ erősebben húzza. A kutya mind a négy lábával kitámasztja magát, de túl kicsi ahhoz, hogy ellen tudjon állni a NŐ húzásának, és egyre közelebb kerül a sötét ajtónyíláshoz. A NŐ már majdnem teljesen a kijáratig húzza a kutyát, de akkor ránéz, megáll, majd a földre rogy. BUCI kicsit habozva, bizonytalanul odamegy a NŐhöz. Óvatosan megnyalja az arcát, majd mellételepszik.

Vége

A SZERZŐ UTÓSZAVA

A darab színpadra állításaiban megfigyeltem néhány tipikus hibát. Az egyik ilyen – a „szegény kiskutya”-téma kiemelése, a hangsúly áthelyezése a színésznő által (esetenként gyerekszínházi előadásmódban) alakított kutyára, illetve előfordul, hogy az egész előadás arról szól, hogy szeretni és óvni kell a kutyákat. Ezekon az előadásokon a színésznők túlságosan buzgón jelenítik meg a játékos kiskutyát, és elvonják a néző figyelmét a központi cselekményről. A kutya szerepét legjobban kisgyerekek alakítják. Az ilyen előadások reklámjaiban és recenzióiban szintén azt hangsúlyozzák ki, hogy szeretni kell a „kistestvéreket”, jól kell bánni az állatokkal. Ez a téma természetesen megjelenik a darabban, de mégis, a darabban az emberek a legfontosabbak, az ő egymáshoz való viszonyuk, pozíciójuk az életben, világnézetük, és ezeknek a világnézeteknek az összeütközése.

Másik lehetséges hiba a darab túlságosan szó szerinti, közönséges előadása. A darabnak tanmese jellege van: nem egy konkrét nő és férfi kerül szembe és ütközik össze egymással, hanem két igazság, két életfelfogás, két pszichikum: a hűséges, odaadó, önzetlen, önfeláldozóan szeretni tudó „kutya” (Nő), és az erős, szívós, magabiztos vadász, de a legfontosabb lelki tulajdonságoknak híján lévő „farkas” (Férfi). A kiskutyával való találkozásnak köszönhetően a Férfi lelkében megmozdul valami, aminek a létezését korábban nem is sejtette, azonban képtelen megváltoztatni a saját meggyőződéseit.

A Nő nem akarja átvenni a kutyát, nem akarja a halálát, és próbál minden lehetséges ürügyet kihasználni, hogy azt megakadályozza. Egy recenzióban azt olvastam, hogy a Nő azért teszi, amit tesz, mert bürokrata, és az előírást követi. Különös értelmezés! Hiszen nem csak, és nem annyira a kutyát igyekszik megmenteni, mint a megkérgesedett lelkű Férfit.